28/08/2022

Το κήρυγμα του Μητροπολίτη Κίτρους για την Κυριακή ΙΑ Ματθαίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κίτρους, Κατερίνης και Πλαταμώνος

“Η συγχωρητική αγάπη του Θεού, μας δείχνει πού και πώς πρέπει να πορευόμαστε στη ζωή μας. Οι καθημερινές Του ευεργεσίες αποτελούν για όλους μας τον φωτεινό σηματοδότη που μας επαναφέρει από την οδό της αχαριστίας στην οδό της ευγνωμοσύνης”. Αυτά ανέφερε στο γραπτό κήρυγμά του για την Κυριακή ΙΑ Ματθαίου ο Μητροπολίτης Κίτρους, Κατερίνης και Πλαταμώνος κ. Γεώργιος

“Οι άνθρωποι , αδελφοί μου, αμαρτάνουμε καθημερινά ενώπιον του Θεού και του

πλησίον. Όπως ακριβώς όμως ο Θεός δεν μας αρνείται το έλεός Του , έτσι και εμείς οφείλουμε να είμαστε ελεήμονες. Στις σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας ισχύει η χρυσή εντολή που μας παρέδωσε ο Κύριος: " Καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποιείτε αυτοίς ομοίως". Όπως ακριβώς θέλουμε να μας συμπεριφέρονται οι άνθρωποι, έτι να συμπεριφερόμαστε κι εμείς σε αυτούς. Δυστυχώς, όμως, πολλοί από εμάς έχουμε δύο μέτρα και δύο σταθμά για τον εαυτό μας και τον συνάνθρωπο. Δηλαδή εύκολα κατηγορούμε τον πλησίον χωρίς ενδοιασμούς, αλλά οργιζόμαστε, όταν μας κατηγορούν", υπογράμμισε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω το κήρυγμα:

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, ευλογημένοι μας Χριστιανοί, ο Ιησούς Χριστός μας δείχνει με την παραβολή του αγνώμονος δούλου τα όρια της ανεκτικότητας και συγχωρητικότητας που οφείλουμε να επιδεικνύουμε οι άνθρωποι προς τους πλησίον μας αδελφούς. Με αυτήν την παραβολή ο Πανάγαθος και φιλεύσπλαχνος Κύριος απαντά στο προηγούμενο ερώτημα του Πέτρου, αλλά και του ανθρώπου της κάθε εποχής, για το πόσες φορές θα πρέπει να συγχωρεί τα λάθη των αδελφών.

Και αυτή η απάντηση αποτελεί για τους πιστούς την απαραίτητη εκείνη εντολή, καθώς οφείλουμε να συγχωρούμε όχι μόνο επτά, αλλά εβδομήντα επτά φορές, δηλαδή απεριόριστες φορές, όσους εκουσίως ή ακουσίως σφάλλουν απέναντί μας. Πέραν τούτου όμως μας γεμίζει και με την θεάρεστη εκείνη ελπίδα που μας οδηγεί χωρίς φόβο και πάθος να ζητήσουμε κι εμείς το θείον έλεος για τα δικά μας σφάλματα απέναντι στον αναμάρτητο και συμπονετικό Κύριο.

Η Βασιλεία του Θεού, αναφέρει ο Ιερός Ευαγγελιστής Ματθαίος, μοιάζει με ένα βασιλιά, ο οποίος θέλησε να του αποδώσουν λογαριασμό οι δούλοι του. Κάποιος δούλος του όφειλε ένα υπέρογκο ποσό που ήταν αδύνατον ποτέ να ξεχρεώσει. Όταν ο βασιλιάς διέταξε να πουληθούν ο δούλος με την γυναίκα του και τα παιδιά του, τότε εκείνος έπεσε στα πόδια του βασιλιά και κλαίγοντας παρακαλούσε για έλεος. Ο βασιλιάς σπλαχνίστηκε τον δούλο και του χάρισε το χρέος, κάτι όμως που δεν έκανε εκείνος ο ευεργετηθείς, αφού ο ίδιος απαίτησε να πληρωθεί αμέσως ένα ελάχιστο ποσό χρημάτων που κάποιος σύνδουλός του, το όφειλε.

Αγαπητοί μας Χριστιανοί, μέσα στις παραβολές του Κυρίου μπορεί ο καθένας μας να δει τον εαυτόν του. Άραγε αναλογιστήκαμε ποτέ πόσες φορές έχουμε ζητήσει συγνώμη για τα σφάλματά μας και πόσες φορές θεωρήσαμε τα λάθη των άλλων αδικαιολόγητα; Πόσες φορές ξεχάσαμε τις αδικίες μας και πόσες θυμηθή-καμε τις αδικίες των συνανθρώπων μας;

Οι άνθρωποι , αδελφοί μου, αμαρτάνουμε καθημερινά ενώπιον του Θεού και του πλησίον. Όπως ακριβώς όμως ο Θεός δεν μας αρνείται το έλεός Του , έτσι και εμείς οφείλουμε να είμαστε ελεήμονες. Στις σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας ισχύει η χρυσή εντολή που μας παρέδωσε ο Κύριος: " Καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποιείτε αυτοίς ομοίως". Όπως ακριβώς θέλουμε να μας συμπεριφέρονται οι άνθρωποι, έτι να συμπεριφερόμαστε κι εμείς σε αυτούς.
Δυστυχώς, όμως, πολλοί από εμάς έχουμε δύο μέτρα και δύο σταθμά για τον εαυτό μας και τον συνάνθρωπο. Δηλαδή εύκολα κατηγορούμε τον πλησίον χωρίς ενδοιασμούς, αλλά οργιζόμαστε, όταν μας κατηγορούν.

Πληγώνουμε τον πλησίον με χαιρεκακία, αλλά λυπούμαστε και υποφέρουμε όταν μας πληγώνουν. Κρύβουμε από ντροπή τα λάθη μας, αλλά διαλαλούμε και πάλι δίχως ντροπή τα λάθη των άλλων. Δείχνουμε ανοχή στον κακό μας εαυτό, αλλά αγανακτούμε για τις κακίες των άλλων. Ζητούμε παραγραφή των εγκλημάτων μας , αλλά θέλουμε απονομή δικαιοσύνης για τα πταίσματα των άλλων. Εκλιπαρούμε για επιεική αντιμετώπιση των σφαλμάτων μας, αλλά απαιτούμε σκληρή τιμωρία για τα σφάλματα των άλλων. Αποποιούμαστε των ευθυνών μας απέναντι στην κοινωνία, αλλά αντιλαμβανόμαστε εύκολα την ευθύνη των άλλων για την κατάντια μας. 'Άραγε μήπως και εμείς με τέτοιες πράξεις ομοιάζουμε με τον αχάριστο εκείνο δούλο της παραβολής, του οποίου το τέλος είναι η σίγουρη τιμωρία;

Ας αναλογιστούμε, λοιπόν, ότι με την συμπεριφορά μας γινόμαστε άνθρωποι διπρόσωποι, άνθρωποι με προσωπείο, για να καλύπτουμε την ασχήμια του εσωτερικού μας κόσμου. Γινόμαστε υποκριτές και μοιάζουμε με τάφους που εξωτερικά είναι καθαροί, από μέσα όμως γεμάτοι με λογής λογής ακαθαρσίες. Πρέπει να γνωρίζουμε, Χριστιανοί μας, πως ο Κύριος καταδίκασε την υποκρισία. Αν έχουμε όλα αυτά υπ' όψιν μας, θα ζητούμε με παρρησία το έλεος του Θεού, δείχνοντας και εμείς με την σειρά μας έλεος στους συνανθρώπους μας.

Αυτή η συγχωρητική αγάπη του Θεού, μας δείχνει πού και πώς πρέπει να πορευόμαστε στη ζωή μας. Οι καθημερινές Του ευεργεσίες αποτελούν για όλους μας τον φωτεινό σηματοδότη που μας επαναφέρει από την οδό της αχαριστίας στην οδό της ευγνωμοσύνης, της αντίχαρης, της επιείκειας, της ανεκτικότητας, της συγχωρητικότητας, της πραγματικής και από καρδίας προς τους πλησίον μας αγάπης. Αμήν